

פרשת שמיני

כי אני ה' אלוֹקֵיכֶם והִתְקַדַּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים (יא, מד)

מצווה שחוללה מהפך

כל ילד המתחיל בלימודי הגמרא פותחין לו בפרק "אלו מציאות" ומפני מה ראו לבחור דווקא בדינים והלכות אלו שאינם מן הקלים שבש"ס, שהרי ספרים על גבי ספרים נתחברו על פרק זה, וקולמוסים רבים נשברו בהבנת כל דבר וכל חלק דבר. יבוא הסיפור הבא וילמד על הכלל כולו עד כמה השקפה ומוסר ודרך חיים יש דווקא בהלכות אלו של אלו מציאות שלו ואלו שחייב להכריז.

בבית המדרש של ישיבת "שערי יושר" בירושלים יושב המשגיח הרב בנימין לוי שליט"א ומולו יושב אודי, אדם הרחוק ממשנה לתלמוד כרחוק מזרח ומערב, אלא שביקש להתקרב ולחזות מעט מנועם ה' ובא לבקר בהיכלו. וכשם שפותחין לילד ב"אלו מציאות" כך פתח לו המשגיח פתח של תורה במשנה של אלו מציאות.

אודי יושב פותח אוזן ולב לשמוע דברי תורה אשר בשבחם וחשיבותם שמע כה רבות. יושב הוא למול הגמרא שומע את דברי המשנה ומתקבלים הדברים על לבו, שכן המוצא אבידה עליו להשיבה. וממשנה לגמרא "מצא פירות מפוזרין, וכמה?" קטע ועוד קטע, הבנה נוספת, אור בעיניים, הנה מבין הוא את הדברים שנכתבו לפני מאות בשנים. אולם זבובן טורדן מזמזם לו במוחו אינו מרפה, אודי אינו יכול יותר לנצור את אשר בלבו, פותח הוא את פיו ושואל בכנות:

"כבוד הרב, למדני נא, וכי לכך נכתבה הגמרא, לקב של שומשמן בשטח של ארבע אמות אם צריך להחזיר או לא, הלא בינינו, כמה כבר שווים של אותם שומשמן, שקל, שתיים, אפילו שלוש, בשביל זה צריך גמרא, בשביל זה לאמץ את הראש, ולבזבז את הזמן, הזאת היא הגמרא שכה הרבית לדבר בשבחה!?"

הרב בנימין מחייך בסובלנות מאיר פנים לשאלתו, ומבאר באורך רוח עד כמה חשיבותו של ממון שאינו שלך, ודין פרוטה כדין מאה, ואין ההבדל בין אם שווין של השומשמן הוא אלף או כלום, השאלה המהותית היא אם שלך הוא הדבר או לא.

אחר שהובנו הדברים ונתעכלו במוחו, ממשיך הרב בנימין ואומר "אספר לך סיפור, ממנו תלמד כמה ערך יש לפרוטה אחת, ולמה יכולה לגרום השבתה של שווה פרוטה". וכך הוא מספר:

"בישיבה ישנו בחור אמריקאי בשם מייק, מייק זה הינו גר צדק. מייק גדל בין גויים, מעולם לא עניינה אותו יהדות מהי, ובוודאי שלא יהדות אורתודוקסית שלומדת "אלו מציאות שלו". מה אם כן גורם לבחור שכזה להתעניין ביהדות ואף לעשות צעד מהפכני בחייו ולהתגייר, וכיצד קשור סיפורו של מייק ל"אלו מציאות".

ובכן, אמו של מייק התגוררה בליקווד, ומייק שבא לביקור בבית אמו נזקק לשירותי הצרכנייה המקומית ששימשה גויים ויהודים כאחד, כידוע בליקווד גרים אברכים רבים בני תורה ומתנהלת שם קהילה לתפארת, אלא שמייק עד ליום זה כמעט ולא שם לב לקיומם, אם בכלל.

בעומדו בתור כדי לשלם על המצרכים שלקח, עמד לפניו אברך חרדי גם הוא עמוס במצרכים, הקופאית מסרה לו את החשבון, שילם ויצא. כעבור דקות אחדות שלפי חשבוננו של מייק באותן דקות כבר עבר האברך מרחק ניכר מן הצרכנייה, ניצב לו האברך שוב ליד הקופה, ומה מתברר? הקופאית בחוסר שימת

פרשת שמיני

לב נתנה לו עודף ברבע דולר יותר על המגיע, ומיד כאשר שם האברך לב לדבר מיהר להחזיר את אותה מטבע שאינה שלו.

מייק עמד נפעם מול מוסריות שכזו שמעולם לא נתקל בה, מוכן היה להגדיר זאת כמוסר על אנושי, לחזור בעבור רבע דולר, דבר זה היה נשגב מבינתו. סקרנותו של מייק התעוררה והוא ביקש להכיר מקרוב את אורחות חייהם של אותם אנשים המסוגלים לרמה מוסרית שכזו.

בתחילה עדיין היה מרוחק, לבו לא נתנו להתקרב יתר על המידה, בכל יום כשהיה רואה ילדים שבים מבית תלמודם היה ניגש ומבקש "פסוק לי פסוקך, מה למדתם היום?" וכך אט אט נתקרב והלך, עד שנתגייר ובא לישב בישיבה".

כך מסיים הרב בנימין את סיפורו, ומותיר את השומע נפעם מעוצמתם של "אלו מציאות". אודי נהג מונית היה, וזו הייתה פרנסתו. לימים באמצעו של יום עבודה עמוס, בין נסיעה לנסיעה נדמן ל"קניון" והרשה לעצמו להתרענן מעט ולעלות לקנות לעצמו משהו לאכול. החנה את המונית במקום חניה מסודר, נעל אותה, עלה וקנה מנת פיצה להשביע את נפשו. כעבור זמן מה שב אל המונית, הודיע לסדרן על מיקומו, והסדרן בתחנת המונית העביר לו יעד נסיעה.

אודי מתניע את המונית מתכוון לנסיעה, מתעכב לשניה קלה כדי לבדוק את העודף שקיבל על הפיצה, והנה רואה הוא כי המוכר טעה ונתן לו שקל יותר מן המגיע. בתחילה חשב שלא להתייחס, וכי בעבור שקל אחד יבטל נסיעה ששווה הרבה יותר.

אולם, הדברים ששמע מהרב בנימין חדרו למוחו והתקשו לזמזם... "אלו מציאות... קב שומשומין... מייק... ליקווד... רבע דולר... גר צדק... שערי יושר..." אחר מאבק של דקות מספר מודיע אודי במכשיר הקשר לסדרן כי אינו יכול לבצע את הנסיעה. יוצא מן המכונית נועל אותה שוב, ועולה חזרה לקניון כדי להחזיר שקל אחד שאינו שלו.

כאשר סיפר אודי שהיום הינו יהודי ירא שמיים שומר תורה ומצוות את הסיפור היה מסיים ואומר: "טעם הניצחון במאבק של השבת אותה מטבע שאינה שלי, נתן לי לטעום את הטעם המתוק של היהדות, ואת עוצמת דבריהם של חכמינו זכרונם לברכה, שירדו לעומק נפשו של אדם, להבין כי יותר משהאדם עושה את המצוות המצוות עושות את האדם..."

מקור: ניצוצות